

شیرین نیستم، فقط قند دارم

رمان

رناته بر گمان

ترجمه

حسین تهرانی

امدادات مرداری

درواقع کارم با کتاب تمام بود که دو شیزهای از طرف انتشارات آمد و گفت: «خانم برگمان، باید دوباره روی آن کار کنیم. باید مهره‌های داستان را معرفی کنیم تا خوانندگان متوجه شوند موضوع از چه قرار است.»

مهره‌ها! کفرم درمی‌آید. این‌ها اعضای خانواده‌ام هستند، دوستانم، آشنا‌یام! ولی حق با اوست، بهتر است کمی درباره‌ی افرادی که با آن‌ها سروکار پیدا می‌کنید، توضیح دهم. می‌دانید، هیچ‌چیز برای آدم نامطبوع‌تر از این نیست که در جشن یا مراسم ختمی شرکت کند و به دیگران معرفی نشود. آدم اصلاً نمی‌داند درباره‌ی چنین افرادی چه فکری باید بکند. شما نباید در چنین وضعیتی قرار بگیرید:

گرتروود پوتر^۱

گرتروود هشتاد و دو ساله و بهترین دوستم است. زنی بسیار مهربان که همیشه می‌توانم روی او حساب کنم. گرتروود بیوه شده است، ولی فقط یک بار. ما دوستان خوبی برای هم‌دیگر هستیم، همین‌طور است، ولی وقتی پای آقایان در میان باشد، همیشه با هم رقابت می‌کنیم؛ اگر در جشن شب ژانویه‌ی سال ۱۹۶۲ یک بطری نوشیدنی اضافی وجود نداشت، ویلهلم فون مورسکوتر^۲ را به چنگ آورده بود. گرتروود دو دکمه‌ی بالایی بلوزش را باز گذاشته بود و ماتیک سرخش جلب توجه می‌کرد، ولی پس از نوشیدن چند پیک دیگر، در حالی که او در انبار مواد غذایی

زیر سویس‌های جگر تازه‌دودی‌شده افتاده بود، من و ویلهلم زیر مهتاب قدم می‌زدیم.

می‌دانید، گرتروود برای زیبایی اهمیت خاصی قائل نیست. هر کدام از قاشق‌چنگال‌ها و کاسه‌ بشقاب‌هایش را از جاهای مختلفی جور کرده. روی چاقوهایش «لوفت‌هانزا»، «میتروپا» یا «قصر جمهوری» حک شده است. تا امروز هم برایم معماست که چاقوهایش را از کجا آورده. او تابه‌حال سوار هواپیما نشده است.

ولی انگار دارم داستان را تعریف می‌کنم، در حالی که فقط می‌خواستم چند کلامی راجع به مهم‌ترین افراد بگویم، معذرت می‌خواهم.

ایلزه^۱ و کورت گلزر^۲

دوستم ایلزه خوش‌قلب و اجتماعی است. بسیار دوست‌داشتمنی. او هم مثل من هشتاد و دو ساله است و از - آه، خدای من، وقتی حساب می‌کنم، وحشت‌زده می‌شوم - بیش از شصت سال پیش با کورت ازدواج کرده است. بنابراین به خاطر به دست آوردن آقایان، هیچ وقت با هم به مشکلی برخورده‌ایم. تا دوران بازنشستگی‌اش در دبیرستان، معلم زبان‌های آلمانی و انگلیسی بود و به اشت凡 هم درس داد. این پسر توانست خودش را به جایی برساند. شوهرش کورت هشتاد و هفت ساله است. کمی غرغر می‌کند، ولی منظور خاصی ندارد. او هنوز به جمله‌ی «حرف مرد یکی است» پایبند است. ولی بعضی روزها، تا آخر شب فقط یک کلمه حرف می‌زند.

کرستن فون مورسکوتتر^۳

کرستن دخترم است. از ازدواج دومم با ویلهلم. کرستن حالا به پنجاه‌سالگی رسیده و شاغل است... خب این‌طور بگویم که او... آخ، هنوز هم برایم سخت است. او... اجازه بدھید نگاه کنم... او «مشاور زندگی اسوتیریک و درمان‌کننده‌ی حیوانات کوچک» است. خب، برای من هنوز خنده‌دار است، ولی پولش را از

این راه درمی‌آورد و هر سال برای پیدا کردن معنی و مفهوم زندگی به زیارت می‌رود. جایی برای غر زدن وجود ندارد.

اشتفان وینکلر^۱

اشتفان از اقوام همسر اولم اوتو^۲ است. حکم نوهی سببی ام را دارد... نه. برادرزاده‌ی سببی، درست می‌گوییم؟ می‌دانید، باید از ایلزه بپرسم، او از این چیزها بهتر سردرمی‌آورد و حتی می‌تواند اسم خاله‌زاده‌ها و عمه‌زاده‌های درجه‌ی سومش را به زبان بیاورد. باری، اشتافان مرا عمه‌رنانه خطاب می‌کند و همیشه طرز کار کردن با موبایل و تلویزیون و سایر دستگاه‌های الکترونیکی را به من یاد می‌دهد. او اینجا در برلین کار می‌کند، کارش هم به نوعی به کامپیوتر مربوط است. پسر جوان و مهربانی که از عمه‌ی پیرش به خوبی مراقبت می‌کند. یا عمه‌ی سببی اش؟ می‌دانید، خیلی هم مهم نیست، مهم این است که هوای من را دارد. برای قدردانی بابت کمکی که به من می‌کند، هر چند هفته یک بار خانه‌اش را کاملاً تمیز می‌کنم، او مجرد است و خودتان می‌توانید تصور کنید که خانه‌اش چه وضعیتی دارد.

مانیا بِرِبر^۳

بِرِبر تازه پارسال به ساختمان ما آمده است. نمی‌توانم با او رابطه‌ی گرمی برقرار کنم. شوهر ندارد ولی بچه‌ی تحسی دارد که نیمی از نام خانوادگی اش فرانسوی است. دوره و زمانه این طوری شده است دیگر. ما در صلح و صفا کنار هم زندگی می‌کنیم و به همدیگر احترام می‌گذاریم. عجب شیرتوشیری!

پرستار هیلبورگ^۴

پرستار هیلبورگ یکی از آن آدمهای هنوز سنتی است. نزد خانم دکتر بورگل^۵ پژشک خانوادگی ام کار می‌کند. انسانی بسیار شریف. همیشه به درد دل هایم

1. Stefan Winkler
4. Hillburg

2. Otto
5. Burgel

3. Mania Berber